

Willem van Zuylen.

heel zijn goede groote, gulle hartelijkheid. Toch weer een moment van down-heid: „Je zult misschien nog veel schrijven voor 't tooneel, kerel, en ik zal er wel niet meer in meedoen, maar ik ben toch blij dat ik in dit eerste stuk van je... nee, nee, heusch, dat weet ik wel. In de volgende niet meer...

Dat was op den elfden Januari. En op den elfden Februari is hij gestorven. Een week voor zijn dood heb ik hem nog gesproken, thuis. Den avond te voren had hij in het dorp Warmenhuizen bij Alkmaar voordrachten gehouden. Hij zat nu op zijn kamer, zijn rol voor zich — hij nam die overal mee, leerde steeds — Groote Dagen zou den avond daarna in Breda gaan.

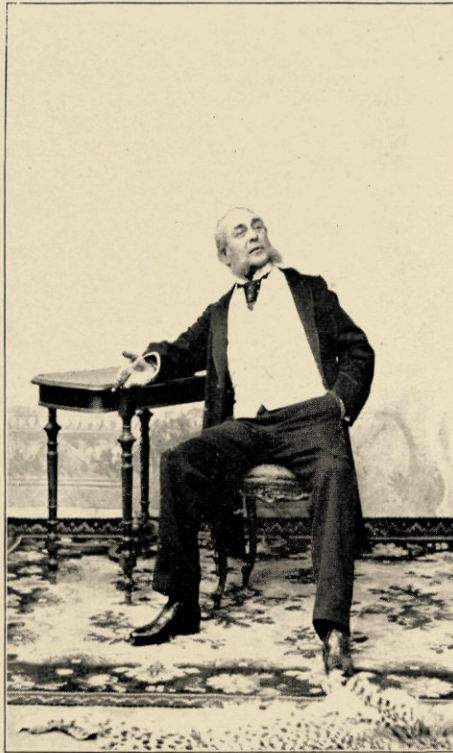
— 'k Heb koorts, zei hij, 'k ga naar bed, dan ben 'k morgen weer monter." Rillend dook hij in zijn huisjasje, en een mat lachje streek over zijn bleek gezicht, dat ik nu in eens, met een stille huivering, zóó mager zag en zoo oud en zoo zwak. 'k Heb niks geen prettige reis gehad, van morgen, in een open kar van Warmenhuizen. Hè, wat een lamme tocht... kom, 'k ga naar bed...

Hij is niet meer opgestaan.

Hoe onmisbaar hij nog was, dat weet heel Nederland wel. Woorden van beklag zijn zoo moeilijk te vinden bij zulk een doode. In de „Chapelle ardente" in de voorhal van den schouwburg, waarheen men hem nog gedragen heeft, ten laatsten komediegang, heeft alleen Louis Bouwmeester hem naar waarde kunnen huldigen toen hij hem met zijn mooie bruine stem, die me nooit zóó getroffen heeft als dáár, noemde: een groot kunstenaar van onze goeie oude garde en een heerlijk kameraad.

Het was een smadelijke sneeuwdag die, waarin Van Zuylen begraven werd. Wij, die in de donkeren schouwburg wachtten, zagen zijn kist binnendragen uit de plots zwaar-bedolven straat, de zwarte dragers gansch wit, met koude, bleeke gezichten boven de bedonsde bloemen, de lijkkoets fel bestoven.

En buiten, buiten, waar het harteloos publiek in nieuwsgierigheid saamgelopen

GARSTMAN IN „GROOTE DAGEN".

was, om óók wat te zien, heb ik bij de lijkkoets, die in het midden van de straat te wachten stond, tot de volgrijtuigen gevuld waren, diep gevoeld, hoe ontzettend tragisch en navrant van lugubre toevalligheden het leven zijn kan. Om de koets, in de dikke sneeuw, vermaakte zich 't publiek. Er lag sneeuw, dus moest het ervan genieten. Er werden sneeuwballen gegooid naar boven, naar de ramen waaruit menschen hingen. Gegrinnik huiverde de rijen door, hier en daar uit een groep plofte een lach op. De menschen stonden met vroolijke gezichten.

Daar trof een sneeuwbal het kastje van een fotograaf, die uit een venster een opname maakte, juist in 't lensgat. En een hevige lach donderde de straat door, zelfs de koetsier op den bok van de doodenkoets lachte.

Zoo zond het publiek dat leeft, leeft, om al dood heen, den man, die meer dan iemand, Nederland 't genot van den lach gegeven heeft, in de eeuwigheid een lachdaver na.